

JAKUB

6

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIII. ročník, 28. 6. 2015

SLOVO ÚVODEM

Milí přátelé, blíží se doba prázdnin, volna, dovolených, výletů a relaxace. Dovoluňte mi proto popřát Vám jménem redakční rady Jakuba, ať pro Vás není časem zbytečného vyčerpání honbou za zážitky, ale obdobím, kdy nabere sílu pro další práci.

Na další setkání na stránkách Jakuba se s Vámi budeme těšit koncem srpna. JS

DOVOLENÁ S BOHEM

„Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím,“ praví Ježíš. (Mt 11,28)

Žít s Bohem není souhrn obtížných a nepříjemných úkolů a povinností. Představa o Bohu, který po nás chce čím dál větší výkon, který se nás snaží vyždímat jako citrón s neurčitým příslibem, že nám to jednou možná vynahradí, je našťestí falešná.

Následovat Ježíše je věc možná náročná. Ježíš nám ale v každé chvíli našeho života nabízí občerstvení, posilu a zázemí. Stačí k němu jen přijít.

Nemusíme si tak brát „dovolenou od života s Bohem“! Můžeme jít na dovolenou k němu. U něj je pravý odpočinek.

Pavel Semela

VÍTE TO?

- 19.7.-1.8.2015 bude **farní tábor v Oborách**

- Byly zpracovány **nové webové stránky farnosti**. Díky patří především Vojtovi Havlíčkovi. Každý, kdo by se chtěl podílet na jejich obsahu, je vítán.
- **Příjmy farnosti za měsíc duben 2015 činily 15 124 Kč. Výdaje za tentýž měsíc činily 18 900 Kč** (plyn 13 320 Kč; rezie 3 300 Kč; voda 2 280 Kč).
- **Dětskou mši sv.** budeme slavit první neděli v září, tzn. v neděli **6. 9. 2015** v 10.00.
- Společné setkání farnosti („**farní prase**“) se uskuteční v neděli **20. 9. 2015** odpoledne; místo zatím nebylo stanoveno – návrhy, kde by se farnost mohla setkat, zašlete, prosím, M. Ciklerové (monika@cikler.cz).

TIPY PRO RODINNÉ PRÁZDNINY

Jak příjemně strávit prázdniny? Každý člen rodinného společenství si představuje něco jiného. Svou roli hraje věk, dispozice (nebo indispozice) táty, mámy i dětí, k tomu spousta dalších okolností. Připravili jsme pro vás několik tipů, které mohou pomoci letní dny volna správně „seřadit“.

1) Příležitost být spolu

Během školního roku má každý své povinnosti, a tak se členové rodiny více či méně potkávají nebo míjejí. Rodiče se často musí se svou dovolenou vystřídat, aby pokryli dlouhou dobu dětských prázdnin. Stojí však za to vyhradit si dobu společně

strávenou. A to i za cenu, že s hlídáním pomůže někdo z širší rodiny.

2) Strávit čas podle vlastních přání

Při plánování prázdninového programu berte vážně i představy dětí. Ptejte se jich. Možná budete překvapeni, že chtějí být celé dva měsíce na jednom místě, nebo že na tábor, kde se jim vloni líbilo, letos už nechťejí. Ne všechno ovšem musíte nebo můžete uskutečnit. Co přesahuje vaše možnosti, zkuste nahradit něčím v podobném duchu.

3) Budování vztahů k místům, lidem a kamarádům

Společně prožité chvíle pomáhají budovat přátelství. Pozvěte dítěti kamaráda na chatu nebo pobuďte nějaký čas společně s jinými rodinami. Lze tím také do jisté míry ovlivnit, s kým se bude dítě kamarádit.

4) Povinnosti nemají prázdniny

Musí se: obstarat jídlo, uklidit, prát, pečovat o domácí mazlíčky nebo ty, kteří nám jsou svěřeni – děti, nemocní. A volno neznamena nicnedělání. Naučte děti rozvrhovat si svůj čas. Ve školním roce (podobně jako u dospělých v pracovních dnech) je čas výrazně strukturován povinnostmi, určují ho okolnosti.

5) Čas na hru

Ne každý okamžik prázdnin musí být naplánován a naplněn programem. Volná hra je základní dětská potřeba, rozvíjí tvořivost a fantazii. Nechte je si dosyta vyhrát a hraje si s nimi – ale podle jejich pravidel.

6) Pořádně prožít

Nedovolte prázdniny zredukovat na videoklip. Naučte děti těšit se. Společně plánujte a připravujte, rozmýšlejte, co budete potřebovat. I to je součást prožitku – příjemná, pokud je to v klidu a včas.

7) Doba poznávání

Podle Komenského je nejvyšším stupněm vzdělávání cestování. Mladý člověk jím získá zkušenosti, ke kterým se nedostane. Pro malé děti může být poznávací cesta „od hradu k hradu“ zajímavá jen za určitých okolností. Historická nebo zeměpisná fakta jim mnoho neřeknou, potřebují slyšet příběh. Když se tedy chystáte navštívit nějaké zajímavé místo, připravte se: přečtěte si o něm něco (pověst, historii, zajímavost).

8) Čas na odpočinek všech

Dovolená je i stres. Naplánovat, připravit věci a zabalit pro několik dětí i dospělé je úkol hodný nejvyššího managementu. Možná by mohl tatínek tento výkon ocenit osvobozením maminky z některých aktivit, aby si i ona mohla odpočinout. Plánujte dovolenou tak, aby byla odpočinkem i pro dospělé, abyste si to užili všichni a nemuseli se několik týdnů vzpamatovávat.

9) Být sám sebou

Nejen tělo, i duše potřebuje obnovit síly. Společná modlitba a duchovní život rodiny jsou součástí výchovy. Během roku je dost důvodů, pro které se mohou dostávat do pozadí. Tu se nestihne to, jindy ono. O prázdninách, kdy si svůj čas rozvrhujeme sami, se ukáže, nakolik se jedná o důvody „objektivní“ a nebo o projev toho, jakou jim přikládáme důležitost. Zamyšlení nad životem, pořadím hodnot, vztahem s Bohem i lidmi vyžaduje vnější podmínky a návod.

10) Možnost uplatnit, co už umím

Zpravidla není nutné se o prázdninách s dětmi učit. Spíše se snažte aranžovat situace tak, aby dítě mohlo uplatnit to, co se ve škole naučilo – místo telefonování může psát dopisy, při hrách počítat body, vyměřovat hřiště, vést „palubní deník“, v cizině se ptát na cestu a chodit nakupo-

vat. Pokud je nutné se učit, udělejte z toho krátkou, ale pravidelnou událost ve stabilním čase, abyste se vyhnuli každodenním diskusím a smlouvání. Tím totiž celá událost zabere mnohem větší myšlenkový prostor, než si zaslouží.

Marie Mesanyová, Křesťanská pedagogicko-psychologická poradna Praha

ROZHOVOR

V dnešním rozhovoru bych vám chtěla představit pana Zdeňka Petáka.

Mohl byste se mám představit, kde pracujete? Jaké máte zájmy a co děláte ve volném čase?

S celou svojí rodinou žiji v malebné části staré Příbrami pod Svatou Horou.

Nejstarší syn Zdeněk v loňském roce absolvoval Českou zemědělskou univerzitu v Praze, obor chovatelství. Studium školy si splnil svůj sen. Již od útlého dětství jej zajímají různí exotičtí živočichové i hospodářská zvířata. Pochopitelně, že chov řady různých zvířat si časem vyvzdoroval a rodina se s nimi musela smířit. Jsem pevně přesvědčen, že kdyby se zbývající část rodiny včas nezemkla a neřekla jeho chovatelským choutkám své rezolutní – už dost!, mohli jsme dnes mít doma třeba delfinárium nebo jsme mohli na Tři krále půjčovat do průvodu velbloudy.

Mladší syn Jára loni odmaturoval na příbramském gymnáziu a v současnosti studuje stejnou vysokou školu jako jeho starší bratr. Je pravda, že Jára nikdy neměl tak rozbujelou potřebu chovat různá zvířata jako Zdeněk, o to intenzivněji se však věnuje jezdeckému sportu. Oba synové již od předškolního věku navštěvují jezdecký klub a věnují se parkurovému ježdění.

Nejmladším členem naší rodiny je dcera Jolanka. Chodí do osmé třídy. Hraje na flétnu, tancuje a navštěvuje literárně-dramatický obor. V poslední době začíná hrát na klavír. Ostatně, hudbě se věnovali i její oba bratři. Zdeněk absolvoval hru na akordeon, Jára hru na trubku. Jolanka má ráda zvířata, ale nikdy se jí moc nedařilo si je prosadit. Občas také jezdí na koni.

Manželka Jolana pracuje jako účetní. Já jsem původní profesí zootechnik. Později jsem v rámci své odbornosti řadu krásných let působil jako pedagog na VOŠ a SOŠ v Březnici. V současnosti pracuji jako úředník. K mým zálibám patří například hudba, hraji na akordeon. Zatím se mi však příliš nedaří pro svého koníčka nacházet dostatek času. Slibuji si však, že brzy ho určitě najdu.

Do kostela chodíte k nám, proč jste si vybral tento kostel?

Naše předky máme pochované na SliVICI, tam dříve působil páter Kratochvíl, kterého jsme měli moc rádi. Páter Kratochvíl po určité době změnil působiště a přešel do farnosti sv. Jakuba v Příbrami. Od stejné doby navštěvuje zdejší farnost i naše rodina.

Blíží se doba dovolených, máte už představu, jak ji strávíte?

Představu dovolené máme pouze rámcovou. Dokud byly všechny děti školou povinné, byla časová organizace prázdnin jednodušší. Udělali jsme si volno na cestování „po vlastech českých“, zbyl i čas na dětmi milované moře. V současnosti je to trochu jinak. Zdeněk má již pracovní závazky a pak také připravuje prázdninový letní tábor v Oborách. Jára pro změnu zase o prázdninách absolvuje

brigády a věnuje se koním... Zkrátka, zorganizovat společnou dovolenou pro pět lidí na jednom místě bývá složité. Jisté je to, že naše děti letos stráví čtrnáct dní na táboře v Oborách. Pevně věřím, že s Boží pomocí se podaří smysluplně a příjemně strávit celé prázdniny.

za rozhovor děkuje Lída Chourová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH ANEB CO NEBYLO V KT

V sobotu 13. 6. se naše téměř celá rodina zúčastnila biskupského svěcení a uvedení do služby 13. českobudějovického biskupa Mons. Vlastimila Kročila. Celou akci popíšu z mého pohledu.

Mile mne překvapila připravenost celé akce. Doprava z ulice před katedrálou byla odkloněna, čímž vznikla pěší zóna a zároveň nepronikal do katedrály hluk projíždějících aut (běžná situace všedního dne). U vchodu do katedrály byly připraveny brožurky (48 str.), které obsahovaly nejen přesný popis celé akce, ale také životopis nového biskupa a vysvětlení jeho znaku. Ti, kdo přijeli na svěcení, se mohli zúčastnit obřadu nejen v katedrále, ale mohli být „u toho“ i venku prostřednictvím dvou velkých obrazovek. I v katedrále byly v boční lodi televize. Zvuk byl perfektní, jak v katedrále, tak venku. Kolem katedrály chodili zdravotníci s kelímky a balenou vodou a nabízeli potřebným. Panovalo totiž velké horko.

Promluvu měl hlavní světitel kardinál Dominik Duka. Podle mého názoru tradičně velmi dobrou – připomenul výročí Milánského tolerančního programu (13. 6. 313 – vydání Ediktu milánského – za vlády Konstantina byla křesťanství přízná

rovnoprávnost s ostatními náboženstvími), hlavním tématem homilie bylo téma služby.

Silným zážitkem pro mě byl zpěv Litaní ke všem svatým, kdy všichni v katedrále klečeli a svěcenec ležel v prostraci na zemi. Po vlastním svěcení zazněl spontánní potlesk. Mezi okamžiky, na které budu vzpomínat, patřilo také žehnání od nového biskupa. Ten procházel katedrálou i jejím okolím v doprovodu kardinála Miloslava Vlka a velmi srdečně žehnal. Pořadatelé také zvládli podávání svatého přijímání – pod barevnými deštníky (vzhledem k počasí spíše slunečníky) rozdávalo dostatek kněží, v mé blízkosti i biskup Posád. Před závěrečným požehnáním měl biskup Kročil poděkování mnoha lidem v několika řečech. Nejsympatičtější bylo poděkování P. Aloisi Perničkovi (působil také např. v Telči), který biskupu Kročilovi kdysi pomohl nasměrovat cestu ke kněžství. P. Alois se neubrání slzám dojetí. Hezké bylo také poděkování biskupu Maxmiliánovi z Lince. Po závěrečném požehnání se všichni od oltáře dlouhým průvodem přes celé náměstí odebrali na biskupství. Nejen malým dětem se líbilo rozdávání koláčků na závěr před katedrálou. Musím ocenit zejména na povídkové.

Celý obřad svěcení se mi velmi líbil. Jedinou kaňkou byla dle mého názoru příliš velká pompéznost v oblečení a biskupské berli. Vzhledem k tomu, že se jednalo o prvně jmenovaného českého biskupa za pontifikátu papeže Františka, doporučil bych méně zlata. Jak jsem spatřil v průvodu, i mitra čistě bílá je hezká a jistě plní svůj význam. I přesto budu na toto svěcení dlouho a rád vzpomínat.

Petr Janoušek

NA TOM PRAŽSKÝM MOSTĚ...

„Na tom pražském mostě kapr se tam hází,
šla tam tady moje milá, vyšlápla mu oko,
šla tam tady moje milá ...“

„Ale vždyť se ti to nerýmuje, Jaroušku!“,
„To nevadí, paní Populová, ale mně se to líbí!“

Svrchu uvedenou parodií na dětskou písničku Na tom pražském mostě, konvalinka roste, nás náš táta, když jsme byli malí, často škádlíval. Pak ale vždycky zvažněl a odešel z místnosti. Někdy i křičel, abychom s tím vypěvováním přestali, nebo že nám nějakou vrazí. Až ve svých třinácti letech jsem se dozvěděla proč.

Přinesla jsem ze školy vysvědčení s „bičí“ od shora dolů a za odměnu mě taťka vzal s sebou do Kladna, do svého rodiště, na návštěvu jeho tety Bětušky a jejího syna Rudolfa. Po míse buchet velkých jako cihly nás Rudík, jak mu tatínek říkal, svezl na motorce se sajdkou na výlet do nedalekých Lidic.

„Jed' pomalu, ať si to holka užije!“ Přinesl ke mně svěží protivítr tátova slova. Míjíme starý třešňový sad, se stromy, obalenými korálově červenými plody. Aspoň hrstka kdyby jich byla, pomyslím si mlsně. K mému zklamání strýček nezastavuje. Projíždíme prosluněnou alejí. Mladé lipky, jako průvod zelených družiček, nás vítají v Lidicích. Zvědavě se rozhlížím kolem sebe. Vždyť až dvoustránkovým slohem o lidické tragédii jsem si zasloužila jedničku z češtiny. Bez ní by moje vízo nejspíš nebylo tak fádni. Řady patrových vilek se zářivě červenými střechami, prostorné předzahrádky, v nich a kolem plotů rozkvetlé růže. Krásné to tu mají. Lodička motorky se spolu s mým žaludkem zvedá do vysoké vlny, pak se téměř zapichne do silnice. To strýc prudce zabrzdil. Přes ulici přebíhá malý kluk. Na dlouhé prádelní šňůře táhne vzpírající se černé štěně. „Zastav už tady, Rudíku, ten kousek dojdeme.“

Otec otvírá branku, po několika schodech vystupujeme k domovním dveřím. Z římsy přízemního okna nás mžouravě sleduje mourovatá kočka. Sekne tlapkou po běláskovi a v mžiku se promění v oddychující chlupatou hromádku. „Tý nepůjdeš s námi?“ „Nezlob se, Jarouši, já nemůžu. Počkám tady. Promiň!“ Ve

tváři obou mužů je znát napětí. Znejistím. Ale to už mě táta strká do otevřených dveří.

Světlá předsíň se dvěma páry sešlapaných bot na rohoži hned u vchodu, na malém stolku pod oknem rozkvetlá azalka, u ní zarámované černobílé fotografie. Vcházíme do kuchyně. U stolu sedí prošeďivělá paní, v ruce dřevěný hříbek s navlečenou ponožkou. „Jaroušku!“ „To je moje nejstarší dcera, Maruško.“ „Představ se paní Kohlíčková!“ „Ale však si pojďte sednout!“ „Co je s tebou, Jardo?“ Tatínek stojí mezi dveřmi, v rukou žmoulá motoristickou koženou kuklu, kterou mu na cestu půjčil strejda. Paní odsune šití, zručně si zapichne jehlu do laclu domácí zástěry a tátu jako malého vyděšeného chlapce přivádí k jedné ze židlí. „Vařím kulajdu, pravou, s hříbkama a se smetanou, to si dáme! A povídej, jak je u tebe? A co tvoje manželka? Kolik že máš dětí, pět? Bůh vám požehnal!“ U bílé kávy z melty s domácím perníkem se táta rozpovídá. „Všichni jsme si museli vypít ten svůj kalich pelyňku až do dna,“ povzdychne si paní Kohlíčková. „Nesmíme se vzdát. A nesmíme zapomenout!“ Po talíři výborné polévky s krajícem chleba se vydáváme za panem starostou. Půjdeme si prohlédnout lidický památník, místo fašistické válečné zvěle. Přes můstek potoka po kamennými deskami vyložených chodnicích přicházíme růžovým sadem k vysokému dřevěnému kříži s trnovou korunou z ostnatého drátu. Pod tím znakem mučedníků otec pokorně pokleká. Paní Kohlíčková mě jemně přitáhne k sobě. „Nech tatínka, tuhle cestu si musí projít sám.“ Po chvíli se skloní k nízké kamenné zídce, letmo ji pohládí. „Ano, tady to bylo, Jaroušku. Ale byli stateční, ti naši chlapi!“ „A tam byl náš dům. Jednou jste ho s naším Járínem málem zapálili...“ Paní si rozpačitě odkašle. Starosta netrpělivě zacinká svazkem klíčů. V podloubí budovy si prohlížím plastiky znázorňující krutý lidický

osud. Vcházíme do prostorné haly. Ve skleněných vitrínách podél stěn jsou vystavené osobní věci nepřezivších lidí. Německo-česky psaná pracovní knížka, stokrát přečtený rodokaps, rodinné album se zažloutlými fotografiemi, vyšívané dívčí šatičky a bílé sandálky, hnědá chlapecká rádiovka a dřevěný prak, otlučený porcelánový nočníček, dudlík na modrém tkalounu... Vrážím do táty, který se přede mnou nečekaně zastavil. Upřeně se dívá na jednu z fotografií, kterých jsou po stěnách dlouhé řady, a něco si chraplavě šeptá. Zasluchnu známý veršík: „Na tom pražským mostě, kapr se tam hází...“ a „to se nemělo stát, Jarouši!“ Skleněná vitrina, o kterou se opírá, se pod jeho rukama roztřeše. Tatínek pláče. „Nedotýkat se! Všude jsou cedulky!“ vykřikne starosta. „Vendo, prosím tě, počkej na nás venku, já už to tu ohlídám!“ Stará paní kývne k východu. Pak mi tlumeným hlasem vypráví. „Tvůj tatínek a náš Jára byli kamarádi už od měšťanky. Spolu šli i do učen. A v Poldince dělali v jedné dílně. Z práce denně přijížděli na kolech k nám. Co se ti dva tady navyváděli! Toho devátého června ve dvačtyřicátém se rozloučili už u potoka. Jarouškovi tenkrát stonala maminka. Od mládí byla slabá na plíce, a přesto dokázala dát život sedmi dětem. Pár dní před tím neštěstím ji můj kluk léčil tou svojí praštěnou písničkou, určitě ji znáš. Ten večer tvému otci zachránila život mámina nemoc.“ Paní se odmlčí. Sedáme si na schody před budovou. „Vzali mi všechny chlapy, ale sama nejsem, to ne. Snacha Anička, vdova po mém Vašíkovi, se o mne stará. Dojíždí za prací do Kladna. Na pátou se vracívá domů. Žijeme teď spolu.“ Pár metrů od nás pan starosta zavrtává do záhonu rudých růží už bůhví kolikátý nedopalek cigarety. Ze dveří památníku vychází otec. Beze slova, nemotorně obejmě drobnou paní Kohlíčkovou. Rozhlédne se, zhluboka vdechne omamnou vůni tisíců rozkvetlých lidických růží. „Ne,

Maruško, my nezapomeneme!“ „A ty, dcerko, o tom všem ještě jednou napišeš.“

Strejda Rudolf čeká u nastartované motoroky. Pátravě se podívá na tátu, na mne šibalsky mrkne. Zpod nápletu kožené bundy mu vyčuhují zelené ocásky stopek třešní. Ukáže směrem k sadu. „Jsou jich tam mraky, tady je nikdo nečeše. Říkáme jim tu slzy lidických dětí...“

V Kladně ani v Lidicích jsem už nikdy nebyla. A už nikdy jsem nejedla červené třešně. A ten druhý sloh, tatínku, píšu až po jedenapadesáti letech. Ale nezapomněla jsem.

Milí přátelé, můj příběh nejspíš není tím pravým tipem na letní dovolenou. Ale k prázdninovému výletu s dětmi by mohl inspirovat. Abychom nezapomněli.

Přeji vám všem slunečné léto bez nehod.

Jaroslava Populová

ZE SVĚTA

PROŽÍVEJME A PŘEDÁVEJME

Jsmo milováni navždy i přes naše omezení

Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy. Milosrdenství je slovem, které zjevuje tajemství samého Boha. Milosrdenství je poslední a svrchovaný čin, kterým nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zrakem na bližního, kterého v životě potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.

Budeme tázáni, zda jsme pomáhali

Nemůžeme utéci před Pánovými slovy, podle nichž budeme souzeni: zda dáme najíst hladovému a napít žíznivému; přijmeme cizince a oblečeme toho, kdo nemá, co na sebe; zda budeme mít čas být s tím, kdo je nemocný a ve vězení (srov. Mt 25,31-45).

Stejně tak budeme tázáni, zda jsme pomáhali vyvádět z pochybností, které stahují do strachu a často jsou zdrojem osamocení; zda jsme uměli přemáhat neznalost, v níž žijí miliony lidí, zejména děti, kterým se nedostává pomoci, aby mohly vyvážnout z chudoby; zda jsme byli nablízku tomu, kdo je osamocen a sklíčen; zda jsme odpustili tomu, kdo nás uráží, a odmítli každou formu zášti a nenávisti vedoucí k násilí; zda jsme byli trpěliví podle příkladu Boha, který má trpělivost s námi. Nezapomeňme na slova svatého Jana od Kříže: Na sklonku života budeme souzeni podle lásky.

Prožívejme a předávejme

Nenechme uplynout příležitost, abychom v každodenním životě prožívali milosrdenství, kterým nás Bůh zahrnuje od věků. Nechme se Bohem překvapit. On nikdy neustává otevírat dokořán bránu svého srdce, aby nám opakoval, že nás má rád a chce s námi sdílet svůj život.

Život křesťanů je autentický a věrohodný, když je milosrdenství jejich přesvědčivou zvěstí. Náš první úkol, zejména v naší době plné velkých nadějí a silných protikladů, spočívá v uvedení všech do obrovského tajemství Božího milosrdenství. Církev je povolána být opravdovou svědkyní milosrdenství vyznávajícího a žitého jako jádro Zjevení Ježíše Krista.

„Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, na své milosrdenství, které trvá věčně.“ (Ž 25,6)

Úryvek z buly papeže Františka „Misericordiae Vultus“ vyhlášený mimořádný Svatý rok Milosrdenství.

CHVILKA PRO SEBE...

Toto číslo Jakuba je zaměřeno na prázdniny a cestování, proto bych Vám ráda pověděla o knize, kterou jsem nedávno skoro jedním dechem přečetla.

Celý název knihy zní Cesta do Lhasy, kterou se svým druhem P. Josephem Gabe-

tem v letech 1844 až 1846 vykonal a podle vzpomínek vypsál P. Evariste-Régis Huc nekdější misionář v říši čínské.

Toto jedinečné cestopisné svědectví je sepsáno francouzským misionářem a řeholníkem z řádu lazaristů, který podnikl pouť z Mongolska do Tibetu a zpět na území Číny, aby šířil víru v Krista. Na cestě ho doprovázel jeho spolubratr. V roce 1844 se páter Huc s páterem Gabetem vydali do Lhasy. Doprovázel je mladík, Číňan, který konvertoval ke křesťanství. Jelikož byl tehdy vstup do Lhasy cizincům zakázán, museli cestovat v převleku za tibetské lámy. Překročili Žlutou řeku a rozsáhlé mongolské pouště, dorazili až na čínskou hranici, po cestě studovali jazyky a místní literaturu. Nejkritičtějším místem bylo přejítí zasněžených hor, Lhasy nakonec dosáhli na konci roku 1846. A více prozrazovat nebudu. Knihu sice není úplně lehké sehnat, ale pokud se Vám dostane do ruky, zaručuji dobré prázdninové čtení. Autor popisuje nečekaná setkání, místní obyvatelstvo a jeho zvyky, těžké komplikace s mocnými úředníky čínského císaře, ale také nebezpečné situace, ve kterých šlo všem o život. Trochu archaickými výrazy, ale velice čtivě. Cesta do Lhasy rozhodně není nějakým odborným pojednáním, vykresluje ale Mongolsko a Tibet v době, kdy byly tyto kraje Evropanům velmi málo známé a téměř nepřístupné.

Právě to vyprávění z pohledu tehdejších křesťanů mě oslovilo. I to, jak všechno od svého pohodlí až po svoje životy odevzdali Bohu, který je na cestě provázel a jak mu naslouchali, čehož je dokladem například tato zkušenost s tvrdohlavými lámy: ... nabyli jsme přesvědčení, že pro šíření náboženství je výhodnější poučování než vyjevování rozporů... Když Ježíš Kristus vysílal své apoštoly do světa, řekl jim: Jděte a učte všechny národy!, nikoliv: Jděte a hádejte se se všemi národy!

Hezké léto, ať už vaše cesty povedou kamkoliv, AS

S ANDĚLEM STRÁŽNÝM NA PRÁZDNINOVÝCH CESTÁCH

Každého člověka provází po celý život jeho anděl strážný. Škoda, že si to mnozí lidé neuvědomují. Je dobře, když se naučíme vnímat jeho přítomnost, abychom se na něj mohli obracet. Pomůže nám k tomu modlitba, kterou si můžete před prázdninovými dobrodružstvími připomenout. Zvládnete doplnit všechny slova?

převzato z KCBB, AS

Anděle Boží, _____ můj,

rač _____ být ochránce můj,

mě vždycky ved' a _____,

ke všemu _____ mě vzbuzuj.

_____ svatým mě vyučuj,

ať jsem tak _____, jak chce Bůh můj.

Tělo, _____, ďábla přemáhám,

na tvá _____ pozor dávám.

A tak s tebou ve _____

ať _____ do skonání,

po smrti pak v _____ věčně

chválím _____ ustavičně.

Amen.

